

Dansk

Engelsk

Fransk

Italiensk

Portugisisk

CSJOURNAL

Sankt Joseph Søstrene af Chambéry

September - Oktober • År 2025 - nr. 5

GENERALRÅDET

OVERSIGT

JUBELÅRET FOR GUDVIEDE KVINDER OG MÆND

Sr. Celine Kalathoor, CSJ

Generalrådet

Jubelåret for gudviede personer blev afholdt fra 8. til 12. oktober 2025 i Rom, og det havde titlen: "Håbets pilgrimme på vejen mod fred". Jubelåret samlede gudviede kvinder og mænd fra hele verden for at reflektere over behovet for fred, for at være

fredens budbringere og håbets vidner.

Jubelåret er en tid til forsoning og omvendelse. Det er en tid til håb og forpligtelse til at tjene Gud og Guds folk i glæde og fred. Jubelåret kaldes et »helligt år«, fordi det har til formål at fremme hellighed i

GENERALRÅDET

Jubelåret for gudviede kvinder og mænd **FORSIDE**

JPIC

Generalrådet: Solsangen: et manifest til nutiden **3**

Norge: Hvordan er dine tankemønstre? Glimt fra et JPIC-seminar i Norge **5**

PROVINS/REGION/MISSION

Brasilien: Den brasilianske Provins afholder kursus om etik og kommunikation **8**

USA: Fejring af 140-års jubilæum **10**

Brasilien: Digitalt ansvar, kunstig intelligens og strategisk evangelisering **12**

Nye Helgener **14**

Italien: Pilgrimsrejse til Rom: for og med unge mennesker **15**

livet. Det er en tid til at uddybe troen, fremme harmoni og fællesskab inden for Kirken og i verden. Det kræver en ærlig og konsekvent tro på Jesus Kristus. Vi, medlemmerne af Sankt Joseph-familien, kan bruge det som en invitation og en mulighed for at fordybe os i enhedens karisme.

Gennem deres livsform beriger gudviede personer Kirkens liv og mission. De viser verden, at Gud er deres »nok« og kilden til deres håb og glæde. Ofte henvender mennesker sig til de gudviede personer for at dele deres historier, finde styrke og mod. Gudviede personer er et ikon og en kilde til håb for dem, der oplever livet som håbløs, fuld af byrder og meningsløst. De er kaldet til at være inkarnationer af Guds kærlighed, medfølelse

og tilgivelse. Håb er visheden om, at Gud støtter og aldrig vil svigte nogen, der vender sig til Gud i nød. Gudviede personer ved, at de aldrig er alene. Kristus går og arbejder sammen med dem og inviterer dem til at gå sammen med ham i håb og sammen om karismen, som er at skabe enhed.

Pave Frans mindede konstant de gudviede personer om vigtigheden af at møde og opbygge et personligt forhold til Gud gennem daglig bøn, til hinanden i kommuniteterne og til dem, de tjener i missionen. "At følge Jesus er ikke en beslutning, der træffes én gang for alle, det er et dagligt valg" (Pave Frans). Det er vores forhold til Jesus, der giver mening, glæde, håb og fred i vores hjerte og i vores liv.

Kirken kalder gudviede

personer for "Håbets pilgrimme på vejen mod fred". Må jubelåret motivere os til at begive os ud på en indre rejse, gå dybt ind i os selv, fokusere på formålet med vores kald og ønske at forny vores forpligtelse til at leve enhedens karisme ved at elske Gud og Guds folk uden forskel. Må Gud give os mod og styrke til at nedbryde alle former for mure, der truer vores karisme om enhed. Må jubelårets ånd gøre os i stand til at bygge broer, der forbinder, gør pilgrimsrejsen mulig og giver håb, fred og enhed til vores medrejsende. Lad os vandre med Jesus, som er kilden til varig fred, håb og glæde, og med hinanden som medpilgrimme for med taknemmelighed at fejre glæden ved det gudviede liv.

SOLSANGEN: ET MANIFEST TIL NUTIDEN

Sr. Maria Cristina Gavazzi, CSJ

Generalrådet

I år, hvor vi markerer 800-året for Solsangen af Frans af Assisi, er en anledning til at reflektere over teksten. Den taler ind i nutidens forbrugeristiske afgudsdyrkelse, og den giver en mulighed for at genopdage, at alt er en gave. Sangen betragtes som den første poetiske tekst på italiensk folkesprog, men dens værdi rækker ud over litteraturen. Den er en bøn, en hymne til livet, kosmisk broderskab/søsterskab, en gestus, der priser Gud gennem hele skaberværket, oplevet som en gave, der skal

modtages.

Frans af Assisi blev født og voksede op i et miljø af købmænd og håndværkere og lærte helt fra sin ungdom værdien af ting, handelsproget og profitlogikken. Hans dannelse var knyttet til forretningsverdenen og den borgerlige mentalitet, der i det 13. århundrede var stærkt forankret i byerne. Dette kan ikke ignoreres, hvis man skal forstå det radikale i Frans' valg. Da han valgte fattigdom, var det ikke kun en åndelig handling, men et brud med den merkantile kultur, hvor man vurderer,

forhandler og skaber profit. Han tog sit tøj af og stod nøgen foran biskoppen og byen, gav alt tilbage til sin far og afstod fra ejerskab af alt: en symbolsk gestus, der var et tegn på hans afvisning af den økonomiske logik i det liv, han havde valgt. Hans tro og konkrete efterfølgelse af den fattige Kristus - ikke kun i ord - men i hans levevis. Netop fordi han kendte værdien af tingene, valgte Frans at leve i total selvhengivelse og trække sig tilbage fra al beregning og logikken i handel, magt og penge.

Hvis vi genlæser Solsangen i dette lys, er

forskellen mellem at leve i og at besidde tydelig. Sankt Frans hylder ikke naturen som noget, der skal bruges, reduceres til et objekt, men snarere som en levende virkelighed, som vi har et interaktivt forhold til: solen, månen, ilden, vandet, jorden - alle skabninger kaldes bror eller søster. Sangens sprog er teologisk: alle skabninger har samme oprindelse, er et tegn på skaberens tilstedeværelse og har sin egen iboende værdighed. I denne opfattelse betyder det at leve i verden at anerkende sin plads i et netværk af relationer. At leve i er forbundet med respekt,

imødekommenhed og omsorg.

Moderne afgudsdyrkelse består af forbrugsgoder, ideologien om succes og produktivitet. Solsangen afslører denne afgudsdyrkelse og foreslår en alternativ logik: verden er ikke et supermarked til vores rådighed, men et mysterium,

vi skal leve i.

I en tid med global opvarmning og en økologisk krise, der er et tegn på bruddet mellem menneskeheden og naturen, er Solsangen mere aktuel end nogensinde. At læse Solsangen i dag betyder at genopdage skønheden i det små, kraften i enkelheden.

Det betyder at lære at takke i stedet for at kræve, at kontemplere i stedet for at besidde. Kort sagt inviterer Sankt Frans os med Solsangen til en radikal ændring af vores perspektiv og til at genopdage, at alt er en gave. Og det, der er en gave, besiddes ikke, men modtages.

HVORDAN ER DINE TANKEMØNSTRE? GLIMT FRA ET JPIC-SEMINAR I NORGE

Helga Hass-Männle

Norge

Søndag den 7. september 2025 samledes søstre og medvandrere i Oslo (Norge) i søstrenes hus for at lære om og diskutere spørgsmål vedrørende

JPIC. Vi begyndte med at undersøge, hvad JPIC betyder: Retfærdighed, fred og bevarelse af skaberværket. "Hvad er retfærdighed?", blev deltagerne spurgt. Der

fulgte en lang række svar, herunder balance, de samme muligheder for alle baseret på individers behov, lovgivning og menneskerettigheder, at tage sig af hinanden osv.

JPIC er en livsform og en ramme for handling og er baseret på den katolske kirkes sociallære, som begyndte med Pave Leo XIII i 1891. Det 2. Vatikanerkoncil udvidede sociallæren i sit dokument "Gaudium et Spes". I 1971 drøftede det katolske biskopsynode social retfærdighed, og deres slutdokument "Retfærdighed i verden" (Justitia in Mundo) var et kraftfuldt udtryk for Kirkens ansvar over for global uretfærdighed. Det bekræftede, at kristen social moral ikke kan adskilles fra evangeliet, nåden og frelsen

og erkendte, at Kirken må vidne om retfærdighed i sit eget liv for at være troværdig, når den opfordrer til retfærdighed i verden. Dette dokument var et svar på "tidens tegn" (stigende global ulighed, eftervirkningerne af kolonialismen og kampen for menneskerettigheder) og banede vejen for JPIC-bevægelsen.

Med sin vigtige encyklika "Laudato Si'" (2015) udvidede Pave Frans perspektivet på JPIC til at omfatte hele skaberværket. Social retfærdighed og miljøbeskyttelse er knyttet til

fattigdom, klima, økonomi og menneskelig værdighed. Efter offentliggørelsen af encyklikaen opstod Laudato Si'-bevægelsen. Sammen med JPIC-bevægelsen er den dybt forankret i den katolske sociallære, og de to bevægelser er tæt forbundet med hinanden. De lægger begge vægt på omsorg for skaberværket og menneskelig værdighed.

Efter at have lært om bevægelsens historie gennemgik vi JPIC-kommissionens strategiske plan med dens seks prioriterede områder:

Uddannelse, indsatser i forhold til opfordringerne i Laudato Si' gennem integreret økologi, migranter/flygtninge, menneskehandel, ligestilling mellem kønnene og styrkelse af kvinder og piger (FN's 5. Verdensmål: Ligestilling mellem kønnene) samt konfliktløsning og udvikling af ikke-voldelige strategier.

I slutningen af den første session blev der afsat tid til at besvare to spørgsmål, som JPIC-kommissionen havde sendt ud i juli som forberedelse til COP30 i Belém i Brasilien den 10.-21. november 2025. Der opstod livlige diskussioner, og mange

ideer blev skrevet ned. Det sidste emne i den strategiske plan blev præsenteret mere detaljeret af Sr. Anette Moltubakk, der er provincialpriorinde i Norge. Hun introducerede os til begrebet "kultur" og viste, hvor forskelligartet menneskers samliv kan være og er. Dette kan føre til konflikter, som kan løses på en ikke-voldelig måde, hvilket kræver stor dygtighed. Det starter med bevidsthed om, hvordan vi tænker, taler og handler. For at illustrere vigtigheden af dette gav sr. Anette os en tegning af to mennesker, der står over

for hinanden. Ingen tekst, ingen detaljer om deres ansigter, kun gestik. Det var forbløffende, hvor mange fortolkninger, der kom frem af, hvad der foregik mellem de to mennesker. Vi er virkelig nødt til at øve os i at lægge mærke til, hvordan vi tænker – og i sidste ende udvide vores tankegang, vores opfattelser og konklusioner! Med en masse nye ideer og ny motivation afsluttede vi vores møde med vesper, hvor vi brugte bønnerne fra den igangværende Skabelstid, samt aftensmad, som det er passende i vores katolske sammenhæng.

DEN BRASILIANSKE PROVINS AFHOLDER KURSUS OM ETIK OG KOMMUNIKATION

Sr. Eliana Aparecida dos Santos, CSJ

Brasilien

I slutningen af august samledes Den brasilianske Provins en formiddag til et kursus og refleksion over etikens rolle i kommunikation. Det var arrangeret af Provinsens kommunikationsteam. Kurset blev ledet af professor og forsker Luiz Mauro Sá Martino, der er nationalt anerkendt inden for kommunikation og medieetik. Arrangementet blev afholdt online og samlede kommuniteter fra forskellige regioner i landet og var præget af aktiv deltagelse og dialog.

I et forståeligt og engagerende sprog holdt professor Luiz Mauro et oplæg, der kombinerede teori, hverdagserfaringer og menneskelig sensitivitet. Som journalist med en master og en ph.d. i samfundsvidenskab og som forsker i jungiansk psykologi behandlede han temaet "Etik og/i kommunikation". Han understregede, at grundlaget for al kommunikation ligger i bevidstheden om, at "på den anden side af skærmen er der en person". For ham er denne enkle erkendelse udgangspunktet for etisk

ansvar i den digitale verden. Under sin præsentation mindede han tilhørerne om, at ordet "kommunikation" stammer fra det latinske *communicare*, der betyder "at gøre fælles". At kommunikere er derfor at skabe fællesskab, etablere samhørighed og dele det, der engang var individuelt. "Kommunikation har evnen til at skabe samhørighed, men også til at isolere", bemærkede han. "Derfor er etisk kommunikation en form for kommunikation, der respekterer andre og er opmærksom på de effekter,

den har”.

Med humor og venlighed illustrerede professoren sine ideer med enkle historier, såsom en mor, der skælder sin søn ud via en WhatsApp-besked i bussen – et eksempel på de udviskede grænser mellem det offentlige og det private.

”Kommunikation i dag har ændret den måde, vi forholder os til hinanden på. Det, der engang var intimt, er blevet offentligt. Vi må huske, at hver besked har en menneskelig modtager med følelser og grænser”, sagde han.

Gennem hele foredraget opsummerede han kommunikationsetik i tre nøgleord: respekt, respons og ansvar. Respekt anerkender den andens værdighed, respons udtrykker lytning og dialog og ansvar afspejler omtanke for vores meddelelsers indvirkning. ”Når vi holder op med at respektere andre, holder vi op med at respektere os selv”, sagde han.

Søstrene reagerede entusiastisk og fortalte, hvordan professorens refleksioner stemte overens

med Kongregationens karisme, der er centreret om fællesskab og enhed. Mange anerkendte vigtigheden af at dyrke enkle empatiske handlinger, som for eksempel at sige ”godmorgen”, der kan forandre atmosfæren, og evnen til at skelne, når man deler beskeder eller billeder.

Da han blev spurgt om kunstig intelligens, understregede professoren, at der ikke er nogen grund til at frygte teknologien, men snarere at forstå og bruge den klogt. ”Kunstig intelligens er hverken intelligent eller kunstig – den er resultatet af menneskelig intelligens. Faren ligger i at overlade det, der er iboende menneskeligt, til

den: møder, smil og omsorg”, forklarede han.

Til sidst takkede provincialpriorinden – sr. Maria da Consolação Rocha Coelho - alle for deres deltagelse og fremhævede ønsket om at fortsætte refleksionen. ”Vi er nødt til at blive ved med at tale om etik og kommunikation, fordi dette emne berører kernen i vores mission”, fastslog hun.

Kurset efterlod deltagerne med en fornemmelse af, at kommunikation frem for alt er en handling i kærlighed og ansvar – en mulighed for at genopdage, at det væsentlige i ord, gestus og på skærme er at skabe fællesskab og håb.

FEJRING AF 140-ÅRS JUBILÆUM

Sr. Barbara Mullen, CSJ

USA

Den franske fregat "Isère" ankom til havnen i New York den 17. juni 1885 med Frihedsgudinde i mange dele stykker, der fyldte 214 kasser. Frihedsgudinden blev først samlet og indviet den 28. oktober 1886 – hele 16 måneder senere. Vores pionersøstre (Martha, Mary af Jesus, Honora, Josephine og Francis Henrietta) sejlede med det franske skib "La Normandie", der lagde til i samme havn i New York den 12. oktober 1885 – dermed fire måneder efter Frihedsgudindens ankomst. Inden for de første to uger efter ankomsten havde de rejst 233 km nord på med hest og vogn til Lee (Massachusetts), og i slutningen af oktober åbnede de "Saint Mary's" - vores første skole. Fra sejladserne over Atlanten og uanmeldte

ankomst i 1885 står vi i dag på skuldrene af disse første fem kvinder og hundredvis af andre, der svarede på Guds opfordring til at blive Sankt Joseph Søstre af Chambéry.

I år er det 140-årsdagen for oprettelsen af Den nordamerikanske Provins. I de første 80 år åbnede vi og underviste i 35 grundskoler og et gymnasium for piger samt i bispedømmets gymnasier. Vi grundlagde og administrerede tre katolske hospitaler, hvoraf to af hospitalerne havde sygeplejeskoler. Energi og vækst prægede Provinsens tidlige dage, da vi sagde "ja" til missionen inden for uddannelse og sundhedspleje. I årenes løb forlod mange

af vores søstre USA for at rejse til andre lande og følge Kongregationens kald til Brasilien, Tjekkiet, Danmark, Indien, Irland, Italien, Liberia, Mexico, Pakistan, Sverige og Wales. Efter det 2. Vatikanerkoncil blev vi kaldet til mission for fremtiden, mens vi uddannede os til nye tjenester.

Vi blev socialarbejdere, advokater, sogneadministratorer, teologer, åndelige vejledere og retrætevejledere, fængselspræster, fortalere for flygtninge og indvandrere og meget mere. De hjemløse og sultende stemmer kaldte os til at tjene dem i byerne. I begyndelsen af 1980'erne

fangede AIDS/HIV-krisen vores opmærksomhed, og vi åbnede et "hjem" for mænd og kvinder, der var ramt af sygdommen. Samarbejdet med andre religiøse samfund, med lægfolk og samarbejdspartnere voksede. Intet kald blev ubesvaret, da søstrene trådte frem i troen for at tjene.

Vores tre 140-års jubilæumsfejringer, der blev afholdt i år, var enkle, men alligevel dybt meningsfulde. Vores lokale ærkebiskop - Christopher Coyne - fejrede festmesse i vores provinshus den 19. marts, som søstrene og medvandrere deltog i, og de fornyede deres løfter.

I juni inviterede

vi samarbejdspartnere i provinshuset (indenfor kost og sundhedspleje), vores partnere i missionen og medlemmerne af Sankt Joseph-familien til en festlig middag. Under middagen udtrykte vi vores taknemmelighed for deres tjeneste for og med os, når vi rakte ud til vores verden og dens trængende mennesker.

Samarbejde er en livsform, der udvider mulighederne for at være i mission.

Vores afsluttende fest bragte familie, velgørere og venner sammen i Den Hellig Families Retræte- og Conferencecenter (et apostolat under Passionist Fathers) til en aften med lækker pasta, mange samtaler og mulighed for at mindes

årene med venskab og støtte, som disse gode kvinder og mænd har givet Provinsen.

Mens det faktiske 140-års jubilæumsår nærmer sig sin afslutning, ser søstrene, medvandrere, missionspartnere og ledsagere af Sankt Joseph ivrigt frem til de planer, Gud har for Provinsen i de kommende år.

DIGITALT ANSVAR, KUNSTIG INTELLIGENS OG STRATEGISK EVANGELISERING

**Sr. Eliana Aparecida dos Santos CSJ og
Alexsandro Alves da Silva**

Brasilien

Religøse kommunikatører, specialister og ledere fra ordenssamfund samledes i São Paulo i to dage i september for at reflektere over retningen for Kirkens kommunikation i lyset af nutidens teknologiske og sociale udfordringer. "Den 2.

Kommunikationskongres for den nationale konference for ordenssamfund i Brasilien", der blev afholdt på Santa Marcelina College, havde temaet: "Innovation, kunstig intelligens og institutionelle strategier" og samlede over 300 deltagere fra hele landet.

Blandt deltagerne

var Sankt Joseph Søstrene af Chambéry – sr. Eliana Aparecida dos Santos, sr. Rosane Steffenon og sr. Rozângela Steffenon – sammen med Alexsandro Alves da Silva, der er en medarbejder hos søstrene. Kongressen fremhævede det presserende behov for

Ifølge hende bør gudviede personers identitet online ikke følge berømtheders logik, men snarere være et autentisk vidnesbyrd og et rum for dialog. Andre eksperter dækkede centrale emner som: betydningen af strategisk kommunikation i religiøse institutioner, institutionelle fortællingers rolle i udformningen af Kirkens identitet –

strategisk, etisk og sensitiv kirkelig kommunikation, baseret på aktiv lytning og engagement i det fælles bedste.

Åbningstalen blev holdt af Dr. Nataša Govekar (leder af pastoral teologi ved Dikasteriet for Kommunikation i Vatikanet). Med inspiration fra eukaristien foreslog hun en ny måde at kommunikere på: at byde det nye i verden velkommen og blive ny for verden. "Når vi deler brødet og siger "Amen", anerkender vi Kristi legeme – ikke kun på alteret, men i hver enkelt person", sagde hun. Hun advarede også om farerne ved misinformation og "digitale bobler" og talte for kildeverifikation og dyrkelse af empati og frugtbar tavshed som væsentlige praksisser i vores kommunikation. Dr. Kleberson M. Rodrigues talte om kunstig intelligens og algoritmers indvirkning

på menneskelig adfærd og understregede vigtigheden af etisk og samarbejdsorienteret lederskab, der er i stand til at bruge teknologi bevidst og til gavn for det fælles bedste. Sr. Nina Krapić - også fra Dikasteriet for Kommunikation i Vatikanet - reflekterede over det gudviede livs digitale tilstedeværelse og understregede, at sociale medier bør være et rum for fællesskab og lytning - og ikke for selvpromovering.

kommunikation er mere end ord og kommunikation i krisetider – at kommunikere er at vise omsorg. Institutionelle reaktioner skal være etiske, transparente og empatiske med det formål at genoprette tillid og relationer.

Som afslutning på kongressen udforskede kommunikationsspecialist Maria Cristina Machado Domingues mulighederne og begrænsningerne ved kunstig intelligens i Kirken. Ifølge hende kan teknologi

understøtte evangelisering, katekese og inklusion – men den kan aldrig erstatte menneskeligt vidnesbyrd og møder i virkeligheden. Kirken, understregede hun, skal tage en aktiv rolle i den etiske debat om kunstig intelligens for at sikre, at dens anvendelse altid opretholder menneskelig værdighed og retfærdighed.

Gennem hele arrangementet blev det klart, at kommunikation er mere end bare en teknik – det er et kald og en mission. At kommunikere er at dele livet, at bringe hjerter tættere på hinanden og at gøre tro og håb synlig. I tider med

hurtige forandringer og globale udfordringer er Kirken kaldet til at kommunikere med ansvarlighed, kreativitet, opmærksom

lytning og sandhed – som et konkret udtryk for sin evangeliserende mission og sit engagement i livets værdighed.

NYE HELGENER

Sr. Ann Joseph Ryan	83	Pachmarhi	01.09.2025
Sr. Maria Tereza Somavilla	85	Brasilien	05.09.2025
Sr. Rita McNally	101	USA	06.09.2025
Sr. Gemma Vittone	92	Italien	09.09.2025
Sr. Alda Maria Pasticeli	91	Brasilien	15.09.2025
Sr. Marie Du Sacré Coeur Bonnert	95	Frankrig	07.10.2025
Sr. Gunhild Abeln	84	Norge	07.10.2025
Sr. Adelaide Pomatti	88	Brasilien	16.10.2025

PILGRIMSREJSE TIL ROM: FOR OG MED UNGE MENNESKER

Sr. Rosalba Scaturro, CSJ

Italien

Fra 28. juli til 3. august 2025 tog Rom imod mere end en million unge mennesker, der med glæde invaderede byens gader. Den 30. og 31. juli arrangerede bispedømmet, Caritas og religiøse kongregationer en lang række arrangementer for pilgrimmene. Vores Kongregation tilbød også en dynamisk workshop med titlen "Min måde at gå på. Laboratorium til at opdage min unikke måde at være i verden på".

Denne workshop var med på listen over arrangementer, som jesuitterne havde anmodet kvindelige ordenssamfund med ignatiansk spiritualitet om at bidrage til. På en underside på hjemmesiden "Magis EUM" var alle

arrangementer samlet, og de var grupperet efter emner: musik og teater, konferencer og debatter, besøg på ignatianske steder og bønner og liturgier. Grupper kunne tilmelde sig på forhånd.

"Min måde at gå på. Laboratorium til at opdage min unikke måde at være i verden på" søgte at frembringe hver deltagers måde at leve på gennem en række øvelser, spil og udvekslinger – en måde, hvorpå hver enkelt kan være sig selv uden ordenes maske. Men ved afslutningen af workshoppen var der tid til at diskutere den oplevelse, de netop havde haft, hvilket hjalp dem til at forstå deres egne måder at handle og/eller reagere på, de holdninger, de havde til

fremtiden, og samtidig den måde, hvorpå de håndterer nutiden og de uforudsete ting, som livet byder dem. Det hele blev blandet med Guds ord.

Da gruppen ankom til Assumption-rummet i Jesuskirken (Jesuitternes kirke), hørte de en læsning fra Jeremias' Bog, kapitel 18, 2: "Gå ned til pottemagerens hus, der skal du få mine ord at høre" for at hjælpe deltagerne med at komme i den rette stemning af generøsitet og tillid samt hvile i pottemagerens hænder. Andre læsninger mindede os om, hvordan Maria fra Nazareth var i verden fyldt med taknemmelighed, de vildledte disciple fra Emmaus, Abraham, den trofaste pilgrim uvidende

om sin destination. Sessionen sluttede med historien om den barmhjertige samaritaner, en mand, der levede i verden med sine overbevisninger og prioriteter og som lod livet forstyrre sine planer og smittede andre med håb.

Oplevelserne den 30. og 31. juli i Rom var intense og meningsfulde, og de var fra starten præget af åbenhed over for nye ideer. Workshopen opstod faktisk i gruppen af "ignatianske kvindelige ordenssamfund", der er en lille gruppe af søstre fra forskellige kongregationer, der har mødtes i mere end tre år og

organiseret onlinebønner for unge mennesker. De kongregationer, der er en del af de ignatianske kvindelige ordenssamfund, er: Søstrene of Cenacle, Auxiliaries of Purgatory, Daughters of the Heart of Mary og Sankt Joseph Søstre af

Chambéry. For gruppen var det et gunstigt tidspunkt til at eksperimentere og give søsterne mulighed for at lære hinanden bedre at kende og styrke båndene, samarbejde samt give menneskelig og åndelig støtte.

REDAKTØR

Sr. Barbara Bozak
Sr. Eliana Aparecida dos Santos
Sr. Leni Menegat

GRAFISK DESIGN

Sr. Laveena D'Souza

OVERSÆTTELSE

Anette Jensen
Sr. Cristina Gavazzi
Sr. Margherita Corsino
Sr. Maria Elisabete Reis
Sr. Marie-Josephe Chorot
Sr. Preeti Hulas
Sr. Ivani Maria Gandini

DISTRIBUTION

Monica Bianchini
www.csjchambéry.org

E - MAIL

icc@csjchambéry.org